

Odluka:

PŽ-1346/2017-2

Zbirni podatci

Broj odluke: PŽ-1346/2017-2

Datum odluke: 28.02.2017

Vrsta odluke: Rješenje

[Poveznica do dokumenta na portalu IUS-INFO](#)

Tekst

REPUBLIKA HRVATSKA

RJEŠENJE

Visoki trgovački sud Republike Hrvatske, u vijeću sastavljenom od sudaca Dubravke Matas, predsjednice vijeća, Mladena Šimundića, suca izjavitelja, i Lenke Čorić, članice vijeća, u stečajnom postupku nad dužnikom J. - J. d.o.o., Š., A. Š. 10, Š., OIB ..., odlučujući o žalbi vjerovnika H.-A. d.o.o., Z., S. a. 6A, OIB ..., protiv rješenja Trgovačkog suda u Zadru poslovni broj St-1043/16-87 od 20. siječnja 2017., u sjednici vijeća održanoj 28. veljače 2017.

riješio je

Ukida se rješenje Trgovačkog suda u Zadru poslovni broj St-1043/16-87 od 20. siječnja 2017. u dijelu kojim je odbačena prijava tražbine vjerovnika H.-A. d.o.o., Z., S. a. 6A, OIB ..., u iznosu od 6.070.688,85 kn, i u tom dijelu vraća na ponovan postupak.

Obrazloženje

Trgovački sud u Zadru rješenjem poslovni broj St-1043/16-87 od 20. siječnja 2017. odbacio je prijavu tražbina više vjerovnika, pri čemu je tražbina žalitelja odbačena primjenom čl. 137. Stečajnog zakona („Narodne novine“ broj 71/15; dalje: SZ). U bitnome, prvostupanjski sud smatra kako vjerovnik H.-A. d.o.o. nije osobni vjerovnik stečajnog dužnika iz razloga što je stečajni dužnik jamac za obvezu treće osobe. Pri tome se prvostupanjski sud poziva na odluku Visokog trgovačkog suda Republike Hrvatske poslovni broj PŽ-1763/06-3.

Protiv tog rješenja žalbu je podnio stečajni vjerovnik, u bitnome osporavajući ovakav stav prvostupanjskog suda. Predlaže ukinuti rješenje i vratiti predmet prvostupanjskom sudu na ponovan postupak.

Žalba je osnovana.

Pobijana odluka ispitana je u granicama razloga navedenih u žalbi sukladno čl. 10. SZ-a te čl. 365. st. 2. u vezi s čl. 381. Zakona o parničnom postupku („Narodne novine“ broj 53/91, 91/92, 112/99, 117/03, 88/05, 2/07, 84/08, 123/08, 57/11, 25/13 i 89/14; dalje: ZPP), i pazeći po službenoj dužnosti na bitne povrede odredaba parničnog postupka iz čl. 354. st. 2. t. 2., 4., 8., 9., 11., 13. i 14. ZPP-a, kao i u odnosu na pravilnu primjenu materijalnog prava.

U ovom predmetu nije sporno da se tražbina vjerovnika H.-A. d.o.o. prema stečajnom dužniku zasniva na temelju jamstva za trećega, te da je stečajni dužnik za osiguranje i naplatu te tražbine predao zadužnici. Međutim, ovaj sud ukazuje kako u spisu nema nikakvog dokaza koji bi ukazivao na to da je predmetno jamstvo ograničeno na bilo koji način (čl. 109. st. 2. Zakona o obveznim odnosima, „Narodne novine“ broj 35/05 i 41/08; dalje: ZOO). Slijedom navedenog, stečajni dužnik kao jamac odgovara vjerovniku za ispunjenje cijele obveze glavnog dužnika (čl. 109. st. 1. ZOO-a), cjelokupnom svojom imovinom. Prema odredbi čl. 142. SZ-a, kada vjerovniku više osoba odgovara za ispunjenje iste činidbe u cijelosti, on

može u stečajnom postupku, protiv svakoga od dužnika, isticati do svoga potpunog namirenja cijeli iznos koji je zahtijevao u vrijeme otvaranja stečajnoga postupka.

Prema tome, žalitelj je stečajni vjerovnik u smislu čl. 137. st. 1. SZ, jer je u trenutku otvaranja stečaja bio njegov osobni vjerovnik koji je imao imovinskopравnu tražbinu prema dužniku.

Što se tiče odluke Visokog trgovačkog suda Republike Hrvatske poslovni broj PŽ-1763/06-3, na koju se prvostupanjski sud poziva u svojoj žalbi, ovaj sud ukazuje kako ranije donesene odluke ne sprječavaju sud da u drugom predmetu zauzme drugačije pravno shvaćanje. Naime, prilikom odlučivanja o pojedinim pravnim pitanjima svaki je sud prvenstveno vezan Ustavom, zakonom, međunarodnim ugovorima i drugim važećim izvorima prava (čl. 115. st. 3. Ustava Republike Hrvatske). Naravno, kako bi se izbjegla arbitrarnost u odlučivanju, sud je dužan argumentirano obrazložiti razloge svake pojedine odluke, posebno u situaciji kada se njegova odluka razlikuje od ranijih odluka tog ili kojeg višeg suda.

Stoga valja ukazati kako se predmet PŽ-1763/06 odnosi na potpuno drugu činjeničnu i pravnu situaciju, jer je stečajni dužnik u navedenom predmetu odgovarao vjerovniku samo dijelom imovine. Naime, njegova je odgovornost bila utemeljena na založnom pravo zasnovanom temeljem Sporazuma o osiguranju novčanog potraživanja od 25. listopada 1993., pri čemu je taj Sporazum utvrđen ništetnim u sudskom postupku. Dakle, dužnik iz tog predmeta odgovarao je ograničeno, založenom stvari, a takvo je ograničenje bilo sukladno odredbi čl. 1002. st. 2. tada važećeg Zakona o obveznim odnosima, (preuzetog kao propis Republike Hrvatske u „Narodnim novinama“ broj 53/91, izmjene u „Narodnim novinama“ broj 73/91, 111/93, 3/94, 7/96, 91/96, 112/99 i 88/01).

Kako je već ranije rečeno, stečajni dužnik u ovom predmetu svoju obvezu nije ugovorom ograničio na bilo koji način pa stoga odgovara vjerovniku za ispunjenje jamstvom preuzete obveze cjelokupnom svojom imovinom.

Slijedom navedenog, ovaj je sud uvažio žalbu i ukinuo rješenje u pobijanom dijelu (čl. 380. t. 3. ZPP-a u vezi čl. 10. SZ-a).

U nastavku postupka prvostupanjski će sud ispitati vjerovnikovu tražbinu te donijeti novu odluku kojom će tu tražbinu u cijelosti ili djelomično priznati, odnosno osporiti.

PREDSJEDNICA VIJEĆA
DUBRAVKA MATAS, v.r.

U Zagrebu, 28. veljače 2017.